

РЕШЕНИЕ

№ 17585

гр. София, 09.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова
Петър Савчев

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1996** по описа за **2026** година докладвано от съдия Теодора Милева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на "БАЛКАНИЯ" ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], общ. М., Стопански двор №2, представлявано от управителя В. Г. Сурваткова, чрез адв. Б. З., срещу Решение №4433 от 06.12.2025 г. по НАХД №10821/2025 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 12-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №805121-F796465 от 06.01.2025 г., издадено от началник отдел "Оперативни дейности" - С., Дирекция "Оперативни дейности" в ГД "Фискален контрол" на НАП, с което на дружеството е наложена на основание чл. 278б, ал. 3 ДОПК имуществена санкция в размер на 13570 лв. за нарушение на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 5 от 29.09.2023 г. на МФ, във връзка с чл. 127и, ал. 1 ДОПК.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание. Излагат се съображения за допуснати от съда явни фактически грешки в мотивите, а именно неясна и компрометирана фактическа обстановка. Твърди че, не е ясно коя от двете хипотези на нормата са нарушени и какво е изпълнителното деяние. На следващо място се сочи, че неправилно е посочено мястото на извършване на нарушението. Моли се за приложението на чл.28 ЗАНН.

Релевират се доводи за нарушение на принципа на пропорционалността. Прави се и позоваване на практика на СЕС. Касаторът претендира съдът да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение на СРС и потвърденото с него наказателно постановление.

В с.з. касаторът се представлява от процесуалния си представител, който поддържа жалбата на изложените в нея съображения. Претендира сторените по делото съдебно-деловодни разноски.

Ответникът по касационната жалба началник отдел "Оперативни дейности" - С., Дирекция "Оперативни дейности" в ГД "Фискален контрол" на НАП оспорва същата в открито съдебно заседание, чрез юрк. П.. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА моли жалбата да бъде отхвърлена и да бъде потвърдено решението на СРС като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество е основателна, макар и не по всички от съображенията по същата.

Съдът намира, че обжалваното решение на СРС състав е валидно, допустимо, но неправилно. Съображенията са следните:

От фактическа страна, районният съд е приел, че при извършена на 01.11.2025 г. проверка в склад на дружеството в Стопански двор, [населено място], [община], област П. е доставена стока - „Черва, пикочни мехури и стомаси на животни, цели или на парчета, различни от тези на рибите, пресни, охладени, замразени, осолени или в саламура, сушени или пушени“ с изпращач P.P.S., S.A.- Испания с VAT № ESA50847037 и фирма T.S.M.,S.L. с VAT № B99266819 - Испания и доставчик - дружество, осъществяващо превоз ALYTIRLE COMPANY S.R.L. с VAT № 47954793. Стоката е била превозена от изпращачите до получателя с МПС марка VOLVO и регистр. № на МПС SG05ATR.H ремарке с регистр. № BH93HOC и водач ALIN TIRLE. Стоката била придружена с фактура №24002410 от 29.10.2024 г. и INVOICE №24000306 от 29.10.2024 г.

При проверка в ИС на НАП проверяващите установили, че към момента на влизане на превозното средство на територията на РБългария - 31.10.2025 г. липсвали предварително декларирани данни /УНП/ от получателя “БАЛКАНИЯ” ООД, ЕИК[ЕИК] за извършения превоз на СВФР.

За констатациите при проверката на дружеството - жалбоподател, извършена на 31.10.2025 г. на ГКПП-В., Д. мост 2 бил съставен ПИПСВФР № 050903280404_1/31.10.2024 г.. За констатациите при проверката на мястото на разтоварване бил съставен ПИПСВФР № 0003988 от 01.11.2024 г.

В резултат от направените констатации на 04.11.2024 г. в присъствието на Т. С. - пълномощник на дружеството-жалбоподател и в присъствието на С. Зерова - свидетел при съставяне на акта, св. Б. Д. съставил АУАН № F796465/04.11.2024 г. срещу дружеството-жалбоподател за нарушение на чл.127и, ал. 1 от ДОПК.

АУАН бил връчен на С., който го подписал без да изложи възражения. Такива са постъпили в законоустановения срок.

Въз основа на посочения АУАН на 06.01.2025 г. началник на отдел Оперативни дейности - С., Дирекция Оперативни дейности в ГД Фискален контрол при ЦУ НАП издадал Наказателно постановление N 805121-F796465/06.01.2025 г., с което на жалбоподателя е наложена имуществена санкция на основание чл. 278б, ал. 3 от ДОПК в размер на 13570 лева за нарушение на чл.127и, ал. 1 от ДОПК

Въззивния съд е кредитирал приобщените по реда на чл. 283 от НПК доказателства от административнонаказателната преписка и показанията на разпитан свидетел – актосъставителя Б. С. Д.. СРС е приел от правна страна, че АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжностни лица, съдържат всички необходими реквизити по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, без при съставянето им да са допуснати съществени процесуални нарушения.

За да потвърди НП, съдът е приел, че жалбоподателят е осъществил състава на визираното в АУАН и НП нарушение на чл. 127и, ал. 1 от ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1 от Наредба №Н-5 от 29.09.2023 г.. Като съответна на нарушението приел за правилно приложена санкционната разпоредба на чл. 278б, ал. 3 от ДОПК, която за неизпълнение на задължение по чл. 127и, ал. 1 - 5 ДОПК установява размер на наказанието от 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока.

При приложението на чл. 28 от ЗАНН СРС е приел, че не следва да го приложи, тъй като вече спрямо дружеството е имало наложено предупреждение за същото извършено нарушение в предходен период.

Съдът е изложил и доводи, защо не приема, изложените съображения от дружеството, че пълномощникът на дружеството е декларирал транспорта на 30.10.2024 г., но погрешно е посочил друг получател - "К." ООД с ЕИК[ЕИК], което дружество е свързано с жалбоподателя, осъществява същият предмет на дейност и ползва същият склад в Стопански двор, [населено място], [община], област П..

Не се споделят доводите на касатора в посока, че нарушение по чл. 127и от ДОПК би било налице само при едновременното неизпълнение на двете задължения за предварително деклариране и за потвърждаването на получаването на стоката след пристигането ѝ на мястото на получаване/разтоварване . Съгласно разпоредбата на чл. 127и от ДОПК при превоз на стока с висок фискален риск, който започва от територията на друга държава – членка на Европейския съюз, и завършва на територията на страната, получателят или купувачът/придобиващият в тристранна операция или крайният получател във верига последователни доставки на стоки предварително декларира данни за всеки отделен превоз до влизане на транспортно средство на територията на страната и потвърждава получаването на стоката най-късно до края на деня, следващ деня на пристигането ѝ на мястото на получаване/разтоварване. Съгласно чл. 8, ал. 1 от Наредба № Н-5 от 29.09.2023 г. за условията и реда за осъществяване на фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск на територията на [държава] е регламентирано, че при всеки отделен превоз на СВФР, който започва от територията на друга държава – членка на Европейския съюз, и завършва на територията на страната, получателят или купувачът/придобиващият в тристранна операция или крайният получател във верига последователни доставки на стоки предварително декларира данни за превоза до влизане на

транспортно средство на територията на страната. Съгласно чл. 8, ал. 4 от същата наредба, лицата по ал. 1 потвърждават получаването на СВФР, като подават уведомление по електронен път съгласно приложение № 2 най-късно до края на деня, следващ деня на пристигането на стоката на мястото на получаване/разтоварване. Когато с превоза се транспортират стоки за повече от един обект, стопанисван от едно лице, потвърждаването се извършва до края на деня, следващ деня на пристигането на стоката на мястото на получаване/разтоварване в последния обект. Когато превозът завърши на мястото на получаване/разтоварване в неприсъствен ден, потвърждаването може да се извърши най-късно в първия присъствен ден. Следователно, от анализа на разпоредбата на чл. 127и ал. 1 от ДОПК, чл. 8, ал. 1, ал. 4 от Наредба № Н-5 от 29.09.2023 г е видно, че се касае за две отделни, самостоятелни задължения, първото от които е свързано с деклариране на данни за превоза предварително, преди влизане на транспортното средство на територията на страната, а второто – отделно и самостоятелно задължение е след пристигане на стоката на мястото на получаване/разтоварване да бъде потвърдено нейното получаване. Неизпълнението на което и да е от тези две отделни задължения, самостоятелно осъществява състава на чл. 127и от ДОПК. В случая касаторът е санкциониран за нарушение по чл. 127и от ДОПК за неизпълнение на задължение по деклариране на данни за превоза предварително, преди влизане на транспортното средство на територията на страната.

Настоящият съдебен състав обаче счита, че е налице основание по чл. 348, ал. 1, т. 3, вр. ал. 5, т. 1 от НПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, за отмяна на обжалваното решение на СРС. Мерките по фискален контрол имат за цел предотвратяване укриването на данъци и на данъчни измами, които се извършват във връзка с движението на СВФР. Разпоредбата на чл. 325, пар.2 от ДФЕС урежда императивно задължение за държавите-членки да приемат същите мерки за борба с измамата, засягаща финансовите интереси на Съюза, каквито предприемат за борба с измамата, засягаща собствените им финансови интереси. Касае се за превоз на стоки между държави-членки, който за получателя в Република България представлява възмездно вътреобщностно придобиване с място на изпълнение на територията на страната по смисъла на чл. 2, т. 2 от ЗДДС и чл. 2, пар.1, б. "б" от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (Директива 2006/112/ЕО), с оглед на което приложимо в настоящия случай е правото на Европейския съюз (ЕС). Съгласно чл. 51, пар.1 от Хартата на основните права в ЕС (ХОПЕС) разпоредбите на настоящата Харта се отнасят за институциите, органите, службите и агенциите на Съюза при зачитане на принципа на субсидиарност, както и за държавите-членки, единствено когато те прилагат правото на Съюза. В този смисъл те зачитат правата, спазват принципите и насърчават тяхното прилагане в съответствие със своите компетенции и при зачитане на предоставените в Договорите компетенциите на Съюза. Разпоредбата на чл. 49, пар.3 от Хартата на основните права в ЕС (ХОПЕС) установява принципа, че тежестта на наказанията не трябва да бъде несъразмерна спрямо престъплението, принцип, който многократно е разясняван в практиката на Съда на ЕС (СЕС).

При липса на законодателни мерки на Съюза в областта на приложимите санкции, държавите членки са компетентни да определят вида и размера на тези санкции при спазване по-специално на принципа на пропорционалност (решение от 19 октомври 2023 г., дело С-655/21, ЕУ:С:2023:791, т. 64 и цитираната съдебна практика). Според последния принцип предвидените в национално законодателство санкционни мерки не трябва да надхвърлят границите на необходимото за постигане на легитимно преследваните от същото това законодателство цели (решение от 19 октомври 2023 г., дело С-655/21, ЕУ:С:2023:791, т. 65 и цитираната съдебна практика). Принципът на пропорционалност изисква при определянето на наказанието, както и

при определянето на размера на глобата, да се отчитат конкретните обстоятелства по случая (решение от 19 октомври 2023 г., С-655/21, ЕУ:С:2023:791, т. 67). За да се прецени пропорционалността на санкциите, трябва да се вземат предвид и възможността националният съд да измени квалификацията спрямо дадената в обвинителния акт, като тази възможност може да доведе до налагането на по-лека санкция, както и възможността да нюансира санкцията спрямо тежестта на съответното престъпление (решение от 19 октомври 2023 г., С-655/21, ЕУ:С:2023:791, т. 68 и цитираната съдебна практика). В т. 84 от същото решение СЕС е посочил, че като предвижда наказание лишаване от свобода от минимум пет години за всички случаи на използване без съгласие на марка в търговската дейност, национална законова разпоредба като посочената в четвъртия преюдициален въпрос затруднява прекомерно задачата на компетентните органи да определят с оглед на всички релевантни обстоятелства санкция, чиято тежест не надхвърля тежестта на съответното престъпление.

Санкционната разпоредбата на чл. 278б, ал. 3 от ДОПК, приложима за процесното нарушение, предвижда, че лице, което не изпълни задължение по чл. 127и, ал. 1 - 5, се наказва с глоба - за физическите лица, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци в размер на 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока по смисъла на Закона за данък върху добавената стойност, но не по-малко от 5000 лв.

Определената в чл. 278б, ал. 3 от ДОПК в абсолютен размер имуществена санкция от 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока не позволява при определяне на наказанието да се отчетат конкретните обстоятелства на случая по смисъла на цитираната практика на СЕС. Спецификите на процесното нарушение потвърждават тезата на касатора, че не е възпрепятствана възможността за осъществяване на фискален контрол от органите по приходите върху движението на СВФР при условията на ДОПК, а напротив – осъществен е такъв контрол, при който е установена идентичност на декларираните и внесени стоки, респ. липса на отклонение на стоки или на избягване на данъчни задължения за тях. Законоустановената в разпоредбата на чл. 278б, ал. 3 от ДОПК в абсолютен размер имуществена санкция от 40 на сто от данъчната основа на превозваната стока в настоящия случай не позволява да бъдат съобразени всички конкретни обстоятелства, свързани с приложението на принципа за пропорционалност на санкцията, така, че нейната тежест да не надхвърля тежестта на конкретното нарушение. Както се посочи, целта на разпоредбите е предотвратяване укриването на данъци и на данъчни измами, които се извършват във връзка с движението на СВФР, засягащи интересите на фиска, но в конкретния случай подобно засягане не се установява. Напротив, осъществен е фискален контрол на СВФР, при който е установена идентичност на декларираните и внесени стоки, респ. липса на отклонение на стоки или на избягване на данъчни задължения за тях.

В допълнение, според представената от наказаното дружество УНП №2024103010623, за което е издаден Протокол 050903280404-1/31.10.2024 г. на дружество „КАРТАГЕН“ ООД с ЕИК[ЕИК], безспорно се установява, че на посочената дата, с абсолютно същия автомобил, с идентичен изпращач на стоката, кода на стоката е същата, количеството е същото, на същото място е разтоварена стоката, на същата дата 01.11.2024 г. в 13.00 часа. Налице е абсолютно идентичност от описаното в АУАН и НП за фирмата-жалбоподател и в приетия като доказателство УНП №2024103010623 на дружеството „КАРТАГЕН“ ООД, който е със същия адрес и седалище като оспорвания и със същия представляващ, поради което и съдът е склонен да приеме, че наистина е допусната техническа грешка в УНП само и единствено на наименованието на дружеството, т.е.

не е извършено нарушение, което следва да бъде санкционирано.

Тези обстоятелства, както и обективните данни, че при фискалния контрол е установено съответствие между посоченото в документите и установените при проверката вид и количество на стоката, т.е. не е налице отклонение на стоки или на избягване на данъчни задължения за тях, следва да се квалифицират като смекчаващи по смисъла на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН. При визираните специфики на конкретния случай, настоящият съдебен състав намира, че наложената в законоустановения размер по чл. 278б, ал. 3 от ДОПК имуществена санкция не позволява да бъдат съобразени всички конкретни обстоятелства, свързани с приложението на принципа за пропорционалност на санкцията, така, че нейната тежест да не надхвърля тежестта на конкретното нарушение. С други думи, имуществена санкция в размер на 13 570 лв. е непропорционална и явно несправедлива по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 3, вр. ал. 3 от НПК.

Налице е съдебна практика (решение № 6623 от 07.11.2019 г. по кнахд № 6092/2019 г. на АССГ, решение № 1698 от 09.03.2020 г. по кнахд № 141/2020 г. на АССГ, решение № 8264 от 19.12.2019 г. по кнахд № 10357/2019 г. на АССГ, Решение № 7974 от 26.02.2026 г. по кнахд № 7888/2025 г., както и константната национална съдебна практика по отмяна на електронни фишове, издадени от АПИ за нарушения на чл. 187а, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, вкл. след постановяване на Решение на СЕС от 21.11.2024 г. по дело С-61/23), според която спазването на принципа на пропорционалност се осъществява чрез преценката по чл. 28 от ЗАНН, който принцип е относим и към формалните нарушения. Той изисква при определянето на размера на наказанието да се отчетат конкретните обстоятелства по случая. Законодателно е уреден в разпоредбата на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН, уреждаща начина на индивидуализация на административното наказание. Този принцип се извежда и от разпоредбата на чл. 35, ал. 3 от НК, според която наказанието трябва да е съответно на извършеното престъпление, респ. по аргумент от чл. 11 от ЗАНН и административното наказание трябва да е съобразено със степента на засягане на обществените отношения от извършеното административно нарушение.

Санкционната разпоредба на чл. 278б, ал. 3 от ДОПК и установеният в нея абсолютен размер на имуществената санкция не позволяват да се отчетат конкретните обстоятелства по случая, нито предоставя възможност за нюансиране на санкцията спрямо тежестта на конкретното нарушение, което от своя страна затруднява прекомерно задачата на компетентните органи да определят с оглед на всички релевантни обстоятелства санкция, чиято тежест не надхвърля тежестта на съответното нарушение. При нормата на чл. 27, ал. 1 от ЗАНН, според която административното наказание се определя в границите на наказанието, предвидено за извършеното нарушение, е спорна законодателна техника, която не предвижда възможност за индивидуализиране на наказанието, така че да се отчетат всички негови конкретни специфики, вкл. смекчаващи и отегчаващи обстоятелства по

смисъла на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН. При установените за конкретното нарушение многобройни смекчаващи обстоятелства, които разкриват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения и при липса на нормативна възможност в чл. 278б, ал. 3 от ДОПК за нюансиране на размера на санкцията намирам, че макар и нормативно установена, санкция в размер на 13 570 лв. се явява несъразмерна с тежестта на извършеното, надхвърля границите на необходимото за осъществения фискален контрол върху движението на СВФР и като прекомерна противоречи на принципа на пропорционалност.

С оглед изхода на спора, претенцията на касатора за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят такива- адвокатско възнаграждение за двете съдебни инстанции. Но преди това, съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение за производството пред СРС, тъй като пред АССГ няма направено от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В хода на производството пред СРС касаторът е представляван от адвокат Б. О. З., като в Договора за правна защита и съдействие е договорено възнаграждение в размер на 1850 лева, платено по банков път на 03.07.2025 г. Съгласно чл. 18, ал. 2 от Наредбата за заплащане на адвокатската работа- ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2 върху стойността на всяка наложена глоба, санкция и/или обезщетение. По аргумент от нормата на чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредбата при интерес от 10 000 до 25 000 лв. - 1300 лв. плюс 9 % за горницата над 10 000 лева, като полагащото се обезщетение е в размер на 1621,30 лева, а заплатеното адвокатско възнаграждение е в размер на 1850 лева.

По силата на чл. 78, ал. 5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл. 144 от АПК ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с разпоредбата на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента, като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В конкретния случай, съдебният състав намира, че не са налице основания за намаляване на адвокатското възнаграждение на адвоката цената на адвокатската защита не следва да се намалява. Наред с това, В РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)25 януари 2024 година на СЕС е посочено, че " Член 101,

параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики. Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл. 81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

В полза на касатора следва да се присъдят направените по делото разноски в размер

на 1850 лева за производство пред СРС и 1000 лева за производство пред АССГ-обща еурова равностойност 1 457,59 евро.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, II кас. състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №4433 от 06.12.2025 г., постановено по а.н. дело № 10821/2025 г. по описа на СРС И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №805121-F796465/06.01.2025 г, издадено от Началник на отдел "Оперативни дейности" - С., Дирекция "Оперативни дейности" в Главна дирекция "Фискален контрол" в ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА ГД „ФИСКАЛЕН КОНТРОЛ“ при ЦУ на НАП [населено място] да заплати на „БАЛКАНИЯ“ ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], общ. М., Стопански двор №2, представлявано от управителя В. Г. Сурваткова, сторените по делото разноски за две инстанции за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1 457,59 /Хиляда четиристотин петдесет и седем евро и петдесет и девет цента/ евро.

Решението не подлежи на обжалване.